

PROCES S KRISTOM

„Ježiša priviedli k veľkňazovi, kde sa zhromaždili všetci veľkňazi, starší a zákonníci. Peter šiel zďaleka za ním až dnu do veľkňazovho dvora. Sadol si k sluhom a zohrieval sa pri ohni. Veľkňazi a celá veľrada zháňali svedectvo proti Ježišovi, aby ho mohli odsúdiť na smrť. Ale nenašli. Mnohí proti nemu krivo svedčili, a ich svedectvá sa nezhodovali.“

(Mk 14, 53 - 56)

Zišli sa tu všetky tri vetvy hebrejského parlamentu- starší, kňazi a znalci zákona (kňazi bola náboženská vetva, zákonníci boli ideologickou a starší ekonomickou vetvou).

Toto však asi nie je tak celkom pravda, pretože určite bol niekto z nich farizejom. A preto sa nemohli dopustiť takého omylu, akého sa dopustili: Podľa Mojžišovho zákona sa totiž nijaký verejný akt nemohol vykonať po západe slnka. A tu je noc.

To znamená, že sa nezhromaždili všetci, ale Marek spomína všetkých, lebo chce tak zvýrazniť dôležitosť a dať dôraz na odsúdenie. A práve preto zároveň hovorí, že **odsúdenie je nespravodlivé, lebo v noci sa nemôže vykonať verejný akt**. A tak sa uskutočňujú slová proroka Izaiáša, ktorý hovorí: „*nespravodlivým odsúdením bol odsúdený*“. Peter všetko pozoruje z úzadia, je to posledný učeník, ktorý zostáva.

Ďalej si môžeme všimnúť, že všetci sa snažia svedčiť proti nemu, vyslovujú falošné svedectvá. A to je druhý veľký omyl.

Podľa Knihy Levitikus sa **hebrejský proces začína obranou, a nie obžalobou (odsúdením)**. To znamená, že najprv mali vyhľadať svedkov, ktorí by ospravedlnili Krista, ale oni hľadajú obvinenia proti Kristovi. Tým Marek zviditeľňuje nespravodlivosť, čo vyjde na povrch. Podľa Mojžišovho zákona, svedectvá majú byť dve. Aj Kristus posielal dvoch učeníkov, aby im aspoň niekto uveril, pretože svedectvo dvoch je hodnoverné. Svedectvá Hebrejov však boli veľmi strohé. Spomeňte si na proces so Zuzanou. Stačilo, keď zamenili strom a nič iné neplatilo. Prečo je však také dôležité súhlasiť?

Lebo je tu ďalší problém. Scéna celého hebrejského procesu prebiehala veľmi zvláštne. Bola tam akoby lavica obžaloby, za ktorou stál žalobca aj obžalovaný. Začalo sa obranou. Ak obrana dokázala, že obžalovaný je nevinný, žalobca, ktorý sa nachádzal vzadu za tou lavicou, bol odsúdený. Z toho dôvodu sa Hebreji snažili vec sami vyriešiť, lebo v tomto procese bolo ťažké zvíťaziť. Ak si nezvítazil ty, bol si odsúdený.

V procese s Ježišom vystupuje Kristus ako obžalovaný a Sinedrium (parlament) ako žalobca. Parlament je znakom národa, teda ľudstva. Stretáva sa tu Boh a človek. **Ak by Kristus otvoril ústa a ospravedlnil seba samého, kto by bol odsúdený?** Človek.

„Tu niektorí vstali a krivo proti nemu svedčili: »My sme ho počuli hovoriť: Ja zborím tento chrám zhotovený rukou a za tri dni postavím iný, nie rukou zhotovený.« Ale ani tak sa ich svedectvo nezhodovalo. Tu vstal veľkňaz, postavil sa do stredu a opýtal sa Ježiša: »Nič nepovieš na to, čo títo svedčia proti tebe?« Ale on mlčal a nič neodpovedal.“

(Mk 14, 57 - 61a)

Kajfášovo gesto uprostred parlamentu je gestom, ktoré sa objavuje v spisoch chrámu ako politické gesto. On pozoroval parlament a keď našiel riešenie, postavil sa do stredu. Všetky skupiny sa stiahli zo svojich pozícií. To znamená, že veľkňaz našiel myšlienku, ktorá zjednotí všetkých. A prv, než by vyslovil

svoju myšlienku, ešte vyzýva Krista, aby prehovoril. Marek však podčiarkuje: mlčal. „**Toto je Božie ticho.**“

V evanjeliu podľa Jána sa hovorí: „*Lebo Boh neposlal Syna na svet, aby svet odsúdil, ale aby sa skrze neho svet spasil.*“ (Jn 3, 17) A preto (pre jeho spásu) musí mlčať, lebo ak by on otvoril ústa a obrátil sa, odsúdenie padne na človeka - na Izrael. On je Jesuach - Boh, ktorý zachraňuje. A keďže svedectvá sa nezhodujú, stačilo by, aby sa on obrátil. On však mlčí. **A sme svedkami odpovede Boha na ľudský hriech - ticho. Boh nezachraňuje svet kázňou, ale tichom.** A myslím si, že my kresťania musíme veľakrát uvažovať o Božom tichu.

„Veľkňaz sa ho znova pýtal: »Si ty Mesiáš, syn Požehnaného?« Ježiš odvetil: »Áno, som. A uvidíte Syna človeka sedieť po pravici Moci a prichádzať s nebeskými oblakmi.« Vtedy si veľkňaz roztrhol rúcho a povedal: »Načo ešte potrebujeme svedkov? Počuli ste rúhanie. Čo na to povieť?« A oni všetci nad ním vyniesli súd, že je hoden smrti.“

(Mk 14, 61b - 64)

Riešením, ktoré mal Kajfáš, nie je naliehať na neho otázkou čo robil, ale čím je. A tu Kajfáš vedel, že Kristus odpovie. To bola veľmi zručná diplomacia. Kajfáš sa ho priamo spýtal: „*Si ty Mesiáš, syn Požehnaného?*“

Mal strach povedať Požehnaného Boha, lebo keby povedal Boh, bol by ukameňovaný on. Preto hovorí: „*Si ty Mesiáš, syn Požehnaného?*“ A Kristus odpovedá áno. Spájajú sa tu dva verše: Žalmu 110 a Knihy proroka Daniela 7, 13, kde sa prakticky hovorí toto: „A uvidíte Syna človeka sedieť po pravici moci a prichádzať s nebeskými oblakmi.“ **Byť po pravici Stvoriteľa znamená byť rovný jemu, teda ja som Stvoriteľ, som Spasiteľ, Syn človeka.**

Od Daniela si berie obraz všeobecného sudcu a hovorí: Ja som Boh, Stvoriteľ, Spasiteľ a všeobecný Sudca. Je to teofanická chvíľa Krista. **Kristus sa zjavuje ako Boh. Toto vyhlásenie trhalo Hebrejom uši. A skutočne - veľkňaz si roztrhol rúcho.**

Vec, ktorá podľa Knihy Levitikus 21, 10 bola zakázaná, lebo Židia si trhali rúcho vtedy, keď už nemohli v hádke viac dosiahnuť a chceli presvedčiť druhého. Kniha Levitikus však zakazuje veľkňazovi roztrhnúť si šaty. Prečo? Lebo tým sa ruší jeho veľkňazstvo. **Vo chvíli, keď si ho Kajfáš roztrhne, je to veľmi pekné a správne, pretože veľkňaz už stojí pred ním,** ako to opisuje List Hebrejom.

Kristus je najvyšší Veľkňaz, ktorý už neobetuje obety, ale obetuje seba samého. (Hebr 5, 7- 10; 4, 15; 7, 26- 27). Kajfáš si roztrhne rúcho vo chvíli, keď sa končí jeho práca, lebo posledná obeta, ktorú Kajfáš obetoval, je nový veľkňaz - Kristus.

„Vtedy si veľkňaz roztrhol rúcho a povedal: »Načo ešte potrebujeme svedkov? Počuli ste rúhanie. Čo na to povieť?« A oni všetci vyniesli nad ním súd, že je hoden smrti.“

(Mk 14, 63 - 64)

Tu sa teda udeje odsúdenie Krista. Je odsúdený, pretože je Božím Synom. Kajfášova diplomacia donúti Krista, aby povedal, kto je. On povie, kto je, povie, že je Boží Syn. To je veľké rúhanie a za to musí zomrieť. V ďalších úryvkoch Evanjelia podľa Jána sa hovorí:

„Ježiš im povedal: »Ukázal som vám veľa dobrých skutkov od Otca. Pre ktorý z nich ma kameňujete?!« Židia mu odpovedali: »Nekameňujeme ťa za dobrý skutok, ale za rúhanie, preto, že hoci si človek, robíš sa Bohom.« Ježiš im vrazil: » A nie je napísané vo vašom zákone: Ja som povedal: Ste bohmi? Nuž ak nazval bohmi tých, ktorým bolo dané Božie slovo- a Písmo nemožno zrušiť!-, prečo vy hovoríte tomu, ktorého Otec posvätil a poslal na svet: Rúhaš sa, za to, že som povedal: Som Syn Boží?! Ak

nekonám skutky môjho Otca, neverte mi. Ale ak ich konám, keď už nechcete veriť mne, verte tým skutkom, aby ste poznali a vedeli, že vo mne je Otec a ja v Otcovi.« Preto ho zase chceli chytiť, ale on sa im vymkol z rúk.»

(Jn 10, 32 - 39)

V Jánovom evanjeliu sa spomínajú aj ďalšie konflikty medzi Ježišom a Židmi pre jeho božstvo, jeho Božie synovstvo. Oni ho chceli zabiť práve preto, že sa robil rovný Bohu.

„Ježiš im povedal: » Môj Otec pracuje doteraz, aj ja pracujem.« Preto sa Židia ešte väčšmi usilovali zabiť ho, lebo nielenže porušoval sobotu, ale aj Boha nazýval svojím Otcom a robil sa rovným Bohu.»

(Jn 5, 17 - 18)

A odvolávali sa na Mojžišov zákon: *„Židia mu povedali: » My máme zákon a podľa zákona musí umrieť, lebo sa vydával za Božieho Syna.«“*

(Jn 19, 7)

Takže tu bol zákon, ktorý prikazoval, že ktokoľvek sa stavia na úroveň Boha, musí zomrieť. Veľká tragédia procesu s Kristom spočíva v tom, že Kristus pri prvom odsúdení je odsúdený ako Boží Syn, a to z dôvodu židovského monoteizmu. Hebreji žiarlivo strážili tento monoteizmus a Kristus ho ruší, lebo on hovorí, že je Boží Syn. Toto je tragický moment, lebo **Kristus je odsúdený z dôvodu obrany monoteizmu.**

Tretia kapitola v Knihe Genezis ruší tento vzťah a stane sa katastrofa; preto sa rodí zákon. Tento zákon hovorí: keďže Adam urobil chybný krok a udiala sa tragédia, **ktokoľvek by sa ešte raz pokúšal vykonať podobnú vec - robiť sa ako Boh - musí zomrieť.**

Keď potom príde Kristus a hovorí, že je Boh, spadá aj on pod tento zákon a musí zomrieť. Po veršoch, kde sa zjavuje ako Boh, nasledujú však verše: *„Niektorí začali naňho plúť, zakrývali mu tvár, bili ho päťami a hovorili mu: »Prorokuj!« Aj sluhovia ho bili po tvári.»*

(Mk 14, 65)

Po teofánii- zjavení sa Krista ako Boha hneď nasleduje pokorenie. Pľujú naňho, dávajú mu zaucha, znevažujú ho. Teda Ježiš, práve odsúdený ako Boží Syn, zjavuje pravý obraz Boha- pravú Božiu tvár. **Pokorený Boh, ktorý je vydaný do rúk ľudí, odstraňuje falošný obraz Boha, ktorý bol príčinou Adamovho hriechu.** Ježiš je odsúdený ako Boží Syn, a tým sa dáva do popredia vzťah človeka a Boha, pretože sa ruší príčina zrušenia tohto vzťahu. (Mk 14, 64)

Keď hovoríme, že Kristus zomrel pre hriech, je isté, že on zomrel ako dôsledok Adamovho hriechu. Dôsledkom tohto hriechu bol zákon, ktorý odsúdil Krista. A Kristus, ktorý bol odsúdený, odovzdaný do rúk, zjavuje pravého Boha, takže vymaže príčinu tohto hriechu. On je odsúdený iba pre Adamov hriech, lebo Adam chcel byť ako Boh. Katastrofa bola úplná, preto sa ustanoví zákon. Ktokoľvek skutočne zomiera pre Adamov hriech, ako Boží Syn, zjavuje pravý obraz Boha, ktorý je oplúť, zbitý, znevážený. Toto je prvé odsúdenie.

„Hneď zrána mali poradu veľkňazi so staršími a zákonníkmi, teda celá veľrada. Ježiša spúťali, odviedli a odovzdali Pilátovi. Pilát sa ho spýtal: »Si židovský kráľ?« On mu odpovedal: »Sám to hovoríš.« Veľkňazi naň mnoho žaloval a Pilát sa ho znova spytoval: »Nič neodpovieš? Pozri, čo všetko žalujú na teba!« Ale Ježiš už nič nepovedal, takže sa Pilát čudoval.

Na sviatky im prepúšťal jedného väzňa, ktorého si žiadali. S povstalcami, čo sa pri vzbure dopustili vraždy, bol uväznený muž, ktorý sa volal Barabáš. Zástup vystúpil hore a žiadal si to, čo im robieval. Pilát im povedal: »Chcete, aby som vám prepustil židovského kráľa?« Lebo vedel, že ho veľkňazi vydali zo závidosti. Ale veľkňazi podnietili zástup, aby im radšej prepustil Barabáša.

Pilát sa ich znova opýtal: »Čo mám teda podľa vás urobiť so židovským kráľom?« Oni opäť skríkli: »Ukrižuj ho!« Pilát im vrazil: »A čo zlé urobil?« Ale oni tým väčšmi kričali: »Ukrižuj ho!« A Pilát, aby urobil ľudu po vôli, prepustil im Barabáša. Ježiša však dal zbičovať a vydal ho, aby ho ukrižovali.“

(Mk 15, 1 - 15)

V 15. kapitole, v 15 verši sa udeje druhé odsúdenie Ježiša Krista. Teraz prichádza odsúdenie od cudzej authority, od rímskej vojenskej authority. Ježiš Kristus je odsúdený ako zločinec. **Prvý raz je Ježiš odsúdený, lebo je Boh, druhý raz je odsúdený ako zločinec.** Zaujímavé.

Toto druhé odsúdenie sa uskutočňuje demokratickým spôsobom. Veľmi dobre to vysvetľuje Solovjov: Pilát uvádza na verejnosť Barabáša a Ježiša. A ľud rozhodne. Pre Markovo evanjelium je to čosi dojímavé, lebo v jeho evanjeliu je Kristus slávnou osobnosťou. A jeho sláva stúpa. Skúste si prečítať Markovo evanjelium (dá sa prečítať za jednu hodinu).

A uvidíte, že takéto rozhodnutie ľudu je nezmyselné. Pilát to myslel dobre. **Bol presvedčený, že Ježiš je taký slávny, že ľud si vyberie jeho. Lenže veľkňazi a starší podplatili ľudí, aby si nevyvolili Ježiša Krista, ale Barabáša. Aj toto veľa hovorí o demokracii.**

Barabáš v hebrejčine nie je meno, ale pseudonym pre zločincov. Pretože si nechceli pošpiniť jazyk menom, povedali jednoducho Barabáš. BARABBA, čiže Syn Otca. BAR je syn a ABBA je otec. A teraz sa to stane zaujímavým. Prečo? Zločinec BARABBA- Syn Otca.

Barabáš je zločinec a Kristus je skutočný Syn Otca. Barabáš je zločinec a nesie meno syna otca. Kristus prevezme jeho miesto a Barabáš prevezme Kristovo miesto. Takže **zločinec sa stáva slobodným v slobode Božích detí a Kristus zoberie na seba vinu zločince. Dochádza tu k nahradeniu, vzájomnej výmene. Kristus nahradí Barabáša.** Toto je veľmi hlboká myšlienka.

Osoba, ktorá cítila hnev voči Barabášovi, pretože bol zločinec a pretože vraždil, teraz sa už nesmie hnevať na Barabáša, ale na Krista. Pretože Kristus zobral na seba jeho vinu. Barabáš sa stáva slobodným. **Kristus preberá jeho vinu a musí platiť za zločin.**

Kto bol prvým zločincem? Prvým zločincem bol Kain. A skutočne bolo povedané, že Ábelova krv si žiada vinu. Je to vina Kainova. Teraz je Kristus odsúdený ako zločinec, aby sa Kain mohol stať synom Otca, aby mohol byť slobodným.

A tu sa vraciame k 4. kapitole Knihy Genezis, kde sa prerušil vzťah medzi človekom a človekom. Kain zabije Ábela. **Kristovým odsúdením sa znovu buduje vzťah,** pretože on zobral na seba vinu.

Slová sv. Pavla sa stávajú veľmi konkrétne, keď rozpráva, že bojoval s vlastnou krvou, aby zbúral múr rozdelenia. Ďalej sv. Pavol hovorí, že svojím krížom a svojou krvou akoby zbúral tento múr nepriateľstva a urobil z dvoch jedného človeka.

Toto sú dve odsúdenia, ktoré podstúpil Kristus. **Sú to prvé dve odpovede na prvé dva hriechy. Je to hriech Adamov (Gn 3) a hriech Kainov (Gn 4).**

Toto je odpoveď Boha. Zaujímavé je sledovať celé ukrižovanie, lebo **ukrižovanie uskutočňuje, akoby podľa protokolu, intronizáciu židovského kráľa.** Všimnime si tento postup: Vyberie sa kráľ, posadí sa na trón, oblečie sa za kráľa, dajú sa mu všetky kráľovské znaky, na hlavu sa mu dá trňová koruna, potom plášť napitý krvou, potom ho veľkí z Izraela bozkávajú, to znamená, že mu pľujú do tváre. Potom prešiel z veľkňazovho paláca, aby prebral miesto v kráľovskom paláci- to je krížová cesta. Podľa protokolu- ľudia pozdravovali nového kráľa, tu ľudia hľadia na krížovú cestu. A potom si privlastní trón, a to je

ukrižovanie. Celé sa to odohráva ako jedna komédia. Ak si prečítate ukrižovanie, uvidíte, že je to jeden veľký žart.

Kristus zomrel pre žart ľudstva. A oni s ním žartovali, ešte aj keď zomieral. Až do poslednej chvíle si robili z neho posmech. A on je púhym predmetom. Aj to je dojímavé, že je ukrižovaný na kuse dreva. Viete, že **Cirkev stále stotožňovala strom v raji so stromom kríža**. Eva, ktorá ruší vzťah s Bohom, sa zahľadá na strom, ktorý je jej modlou, ktorý je jej hriechom. A nakoniec je tam Kristus ukrižovaný.

Cirkev vždy stotožňovala tento strom s krížom. Aby Eva mohla vidieť Boha, Boh sa dal pribiť na miesto hriechu. **Ak chceme poznať Boha, nebudeme ho vidieť na vrchole našej dokonalosti, ale v hĺbkach nášho hriechu, pretože On sa tam vložil**. Tam je kríž. Jeho, ktorý nepoznal hriech. Boh sa urobil pre nás hriechom.

Vidíte, ten had, ktorý dával jed (otravoval), ten aj uzdravuje. Toto je to, čo je potrebné meditovať pri našich povolaniach. A keď budeme úplne akoby premožení Božou láskou, začneme pozeráť na vlastné hriechy, lebo tieto hriechy budú zničené Božou láskou. Inak pozeráme na hriech iba vlastným rozumom, a to neslúži k ničomu. Vlastný hriech treba vidieť na Kristovej tvári.

Mnohokrát sa hovorí, že Kristus zomrel za naše hriechy. Nie vždy sa však presne chápe, čo to vlastne znamená. Skúsme odpovedať: Prečo Kristus trpel? A prečo zomrel?

Je množstvo dôvodov, prečo trpel. Spomeňme aspoň dva:

1. On neprišiel na svet, aby trpel. **Prišiel na svet, aby miloval. A ktokoľvek miluje, trpí.**
2. On neprišiel na svet, aby zachránil seba samého.

Pamätáme si, ako s ním žartovali: zachráň seba samého, zostúp z kríža. On prišiel, aby miloval. **Prišiel, aby svet objavil, že je milovaný od Boha- Otca**. Aby toto urobil, musel sa vydať do rúk ľudí, aby ľudia mohli objaviť, nakoľko ich Boh miluje, že sú hodní toho, že sa zveruje do ich rúk.

On musel urobiť toto gesto, lebo my sa až tak nezdôverujeme Bohu. Teda Boh nás miloval ako prvý. **Iba falošná, pyšná zbožnosť si môže myslieť, že sme schopní milovať Boha bez toho, aby sme zakúsili, že sme milovaní.**

A toto býva hlavné pomýlenie vo formácii. Kristus trpí a zomiera, pretože zjavuje lásku Otca. Ak Otec chce, aby sme cítili jeho lásku, zveruje nám Syna. My sme však generácia skazená a hriešna a zabili sme ho, preto zomrel. Ide však o mimoriadne Božie gesto. **Utrpenie sa skutočne stáva miestom zjavenia Božej lásky**. A my nie sme zachránení utrpením, ale on nás očakáva v utrpení. V utrpení nám dáva nové svetlo, aby sa utrpenie mohlo stať miestom zjavenia Božej lásky.

V Starom zákone je napísané: „*Ja som Boh pomsty a pomsta patrí mne.*“ Táto myšlienka, že Boh je Bohom pomsty, že pomsta patrí Bohu, je veľmi hlboká. Pomsta medzi ľudí privádza smrť. **Boh však hovorí: pomsta patrí mne a organizuje pomstu na seba samom**. Všetko zlo sa nahrnulo akoby na Syna, aby sa tu vybúril hnev ľudí. On sa stáva tichou ovcou (Iz 53).

Potom sa chápe zmysel Ježišových slov: „*Prišiel som, by ste mali život.*“ **Ak on berie pomstu na seba, my môžeme žiť v pokoji. Ak on je vinný zločinom Barabáša, ja môžem žiť v pokoji ako Barabáš. Kristus je v prvom rade vinný a berie na seba všetko zlo sveta**. Toto nie je sentimentalizmus, ale je to veľmi hlboká teológia, doktrína- učenie o spáse.

